smutecnireci.cz

Milá Lucie, milá Sofie a Davide, milá Markéto,
milí kolegové, přátelé a všichni, kdo jste dnes přišli vzpomenout na Petra.

Stojíme tu na vzpomínkové slavnosti a já mluvím jako jeho kolega a přítel z práce, s nímž jsem dvanáct let sdílel projekty, radosti i starosti týmu.
Říkám „Petr“, protože tak jsme mu říkali všichni – jednoduše, po kolegiálnu, a s respektem, který si nikdy nepotřeboval vynucovat.

Petr se narodil 5. ledna 1980 v Hradci Králové a odešel příliš brzy, ve 44 letech.
Ten holý fakt je těžké vyslovit.
Ale to, co mezi těmito daty stihl postavit – v práci i mezi lidmi – je překvapivě lehké si vybavit.
Jsou to konkrétní stavby, mosty, domy.
A jsou to mosty neviditelné: mezi zkušeností a začátkem, mezi tlakem a klidem, mezi „nejde to“ a „zkusíme to takhle“.

Petr vystudoval stavební fakultu ČVUT.
Začínal jako projektant, krok za krokem se stal respektovaným vedoucím.
Nezajímal ho lesk vizualizací, ale poctivé řešení detailu.
Vedl rekonstrukce historických domů – trpělivě, s úctou k řemeslu – a stejně pevnou rukou řídil moderní ekologické stavby, kde mu svítila do očí budoucnost, kterou bral vážně.
Neromantizoval „udržitelnost“, proměňoval ji v nosníky, izolace, provozní logiku.
Věděl, že zodpovědnost vůči lidem i krajině se váže do betonu výpočtem a do projektu charakterem.

Byl přímý.
Když něco nefungovalo, řekl to.
Když fungovalo, nepotřeboval potlesk.
Byl spravedlivý, poslouchal, i když se mu obsah nelíbil.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

A měl nadhled, ten jemný druh humoru, který nezesměšňuje, ale uvolňuje.
Jeho smích po poradách byl pro nás signál, že jsme z bouřky zpátky na pevné zemi.

Mentoroval mladé kolegy – ne papírově, ale skutečně.
Dovolil jim dělat chyby, pokud z nich vyrostl lepší detail a odvážnější návrh.
Na konferencích mluvil bez patosu a bez slajdů plných efektních slov – víc než jednou začal větou: „Ukážu vám tři věci, které se nám nepovedly, a proč jsem za ně nakonec rád.“
Někdo tomu říká transparentnost, já tomu říkám důvěryhodnost.

Mám jednu vzpomínku, která se mi vrací pokaždé, když projdu kolem naší zasedačky.
Byli jsme uprostřed náročné zakázky, tisíc e-mailů denně, dodavatelé drhli termíny.
Ráno přišel Petr, nesl kávovar, voněla bábovka, a mezi výkresy položil cedulku: „Dobrá stavba stojí na pevných základech a dobré kávě.“
Bylo to směšně jednoduché gesto – a přesně to jsme potřebovali.
Připomněl nám, že jsme tým lidí, ne jen harmonogram a tabulka rizik.
Od té doby nám káva zněla trochu jinak.

Mimo práci byl Petr ten, kdo uměl šlapat do kopce a dýchat klidně.
Cyklistika a horské túry nebyly o výkonech na Stravě – byly o tom, že hlava si srovná věci na rovinu.
Pečení chleba byl jeho sobotní rituál.
Nedával to na odiv, ale kdo ochutnal, věděl, že tomu kvasu rozuměl stejně jako statickým výpočtům: trpělivost, teplota, čas.
A fotografoval mosty.
Někdo si přiveze z výletu selfie, Petr si přivezl spodní pás a uzlové body.
Když nám ukazoval fotky, ukazoval na stín a řekl: „Tady je skrytá práce.“
Byla to jeho řeč o světě – že hodně důležitého zůstává pod povrchem, a přesto to všechno drží.

Pro nás v práci byl spolehlivý týmový hráč.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Pro rodinu byl doma.
Lucie, často zmiňoval, že jste jeho nejpevnější opora a nejupřímnější kritik.
Sofie a Davide, mluvil o vás s tou jiskrou, kterou nešlo přehlédnout.
Měl radost z vašich otázek, i z těch, na které neznal odpověď hned.
A Markéto, bratrský humor a krátké zprávy „volám později, teď sháním šrouby“ – to byly ty drobné švy, které držely váš sourozenecký vztah pohromadě.

Co nám bude chybět?
Jeho klid v krizi, kdy se nejdřív nadechl a teprve pak mluvil.
Jeho ochota poradit kdykoli – i když byl večer doma, často začal „mám dvě minuty“, a po deseti minutách jste věděli, co dál.
A jeho smích po poradách, ten drobný, nakažlivý výdech, kterým vynuloval zbytečné napětí.

Petr měl rád věci, které dávají smysl.
Poctivá práce nebylo heslo, ale zvyk.
Férovost nebyla role, ale postoj.
Zodpovědnost vůči lidem i krajině nebyl trend, ale základní rovina, ze které neustupoval.
Když se o něčem hlasovalo, Petr se ptal: „A co to udělá za pět let?“
Ta otázka nám zůstane.

Zanechal rozpracovaný nadační projekt na podporu technického vzdělávání.
Byla to pro něj přirozená věc – vrátit do oběhu to, co sám dostal: čas, pozornost, odbornost.
Rádi jej dokončíme na jeho počest.
Ne proto, že se to sluší, ale protože to dává smysl a protože to je přesně ten typ mostu, který by sám chtěl vidět stát.

Na jednom z našich posledních společných dní jsme šli po stavbě.
Byl chladný vítr a v betonu se rýsovaly první spáry.
Petr se opřel o zábradlí a řekl: „Už to začíná vypadat jako budova.“
A pak tiše dodal: „A teď to udělat tak, aby se v tom lidem dobře žilo.“
Tohle byl Petr v jedné větě.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Viděl v projektu lidi
Ne čáry, ale kroky, které po nich budou chodit.

Dnes truchlíme.
Ale když zavřu oči a vidím jeho ruce nad výkresem a slyším ten klidný tón, říkám si, že dnešní den je i oslavou.
Oslavou života, který stavěl bez hluku navíc.
Oslavou humoru, který nikoho neponižoval.
Oslavou odvahy říct „nevím“ a pak to zjistit.
Oslavou práce, jejíž výsledky tady zůstanou.
A oslavou vztahů, na kterých si dal záležet.

Lucie, Sofie, Davide – přijměte, prosím, naše poděkování a naši blízkost.
Petr o vás mluvil s respektem, který se nedá předstírat.
Budeme tu – ne velkými gesty, ale v tom, v čem byl doma on: v konkrétních věcech, které pomáhají.

A my, kdo jsme s ním stáli u projektových stolů, si jeho jméno poneseme do práce každý den trochu jinak.
Zkusíme být o krok trpělivější.
O dvě věty spravedlivější.
A o jeden vtip něžnější.
Když se příště rozběhnou telefony a kalendáře, dáme si kávu, možná upečeme bábovku, a řekneme si jeho větou: „Nejdřív základy.“
A potom budeme stavět.

Petr Černý – inženýr, kolega, přítel – nás naučil, že pevnost není hlasitá.
Je tichá, přesná a drží, i když ji nevidíme.
Děkujeme ti, Petře, za všechno, co drží díky tobě.

Ať naše práce, naše ohleduplnost a naše férovost jsou dál tím neviditelným nosníkem, který bys podepsal.
Ať se v domech, které jsi pomáhal stavět, žije lidem dobře.
Ať mosty, které jsi fotil, připomínají mosty, které jsi stavěl mezi námi.

Dnes se loučíme.
Ne s tím, cos do nás vložil – to zůstává.
Loučíme se s tvou přítomností u stolu, s tvým smíchem po poradách.
A slibujeme, že ten rozpracovaný most – i ten nadační, i ty lidské – dovedeme přes řeku.

Děkujeme, Petře.
Za práci, která mluví.
Za klid, který drží.
Za humor, který léčí.
A za to, že jsi nás naučil, jak vypadá poctivý základ.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz